

(המשך מעמוד 43)

כיום גוריות נפוחות כדי להודיע. הייתי ב- הפגנה של אנשיירות, כולם מהשורה הראשונה במדף הספרים, כולם מזועזעים. מה, אתם לא ראתם לאן זה הולך? הרי הרגנו גם קודם. הרגנו מכל הלב, או מה, רק תמונות באמצעות לוויין מעוררות את חיים גורי ואת אהרון מגד?

ראיתי את הקו המוליך מהבוספור לטבח, ואני לא חכם גדול ולא איסטרטג גדול. ראיתי את האסימות. אם רן כהן חושב ש- המלחמה מיותרת, הוא לא היה צריך לי- השתתף בה. אתה לא יכול לרקוד על ספר- סה. ואם רן כהן רוצה להקדיש את חייו לשלום עם הפלסטינים, היא לא צריך להיות הראשון ששש א"י קרב. המיצרר אינו טהור! הואקום אינו ון! החאפלות האיומות האלה מסביב לביירות, כשכוחר חינו עמדו והסתכלו איך העיר כולה עולה באש, וזה לא הזין להם - ואני מוכן להישבע עם ספר תנ"ך שזה לא הזין להם. כי הייתי שם ואני יודע.

● **אולי רן כהן הוא תיסמונת שד החינוך שכולנו חונכנו עליו - לא לסרב פקודה, צה"ל מעל לכל, אולי הוא התלבט וזכרונות החינוך ניצח:**

כמו שגיבור המחזה שלי, יותם, אמר: כל החיים אנחנו מתלבטים. הגיע הזמן ל- הפסיק להתלבט ולהחליט.

אני לא שומע את הועקה הגדולה של בני דורי, החוזרים ממלחמה ארוכה ומ- יותרת. אני לא שומע את הועקה. אני שומע את הלחישות. אני לא שומע זעקה גדולה, לא שומע אתם אומרים עד כאן! לא עוד! ממה הם פוחדים? אולי הפחד השתלט עלינו?

● **תסתכל על עמיתך האמנים - איש מהם לא העז להרים קול.**

את צודקת. יכול להיות שהפחד השתלט עלינו. אני קורא תגובות של פסאודו-אמנים, איך הם מדברים. הרי אמנים הם מתאה של העם. הרמקול של הציבור. הם אומרים שהם נבוכים, מבולבלים. ושהם אמנים ובסך הכל צריכים לברך. כשאני קורא אמן, שאני מעריך, נותן תשובה מצ' חיקה לשאלה ברערת, איני יכול אלא לבוז לו, כי אותי הוא לא מצחיק. הוא לא מצחיק. עברנו את שלב הבידור. אתמול בקיבוץ הזורע חשבו שאחן קטע. הם לא חשבו שאצקע. הם היו המומים כשצעקתי: אבל די מספיק! משהו צריך לחבר את הלחישות לצעקה ורק אנחנו יכולים לע- שות את זה.

● **אתה מדבר על הדור שלנו. אנחנו הדור הראשון שנוכד ב- מדינה עברית ולתוך מדינה חופ- שית. למה לדעתך ציפו מאיתנו? איפה איכזבנו? איפה טעינו?**

אנחנו הדור שצריך היה להמציא חלום. להמציא או להגשים?

להמציא. זה יותר גדול מאשר להגשים. הדור של סבא שלי היה צריך למצוא ארץ. הדור של הוריי סגד לעגל הביטחון. סבא קם לארמה, אבא לטנק. למה אני קם בבוקר? אני קם לסימן שאלה. ולכן פיתרון הוא דריקיום בשלום במיזרח-התי- כון. יש לי ביטחון בעזר וייצמן שקלט את זה בכל המשושים. הוא קלט שלדור שלנו אין בשביל מה לקום בבוקר. הוא קלט שהחלום של הדור שלנו צריך לה- יות דריקיום בשלום במיזרח-התיכון, ושמי שלא עושה הכל כדי להגשים את החלום הזה, חוטא לנצח ישראל. וייצמן קלט איפה טעינו ומה היתה השגיאה הטרגית שבגללה גם הילדים שלו צריכים להילחם.

● **ולמרצת שהוא קלט ולמרצת שהוא מבין הוא מסתגר בקיסריה ואינו פוגה פה.**

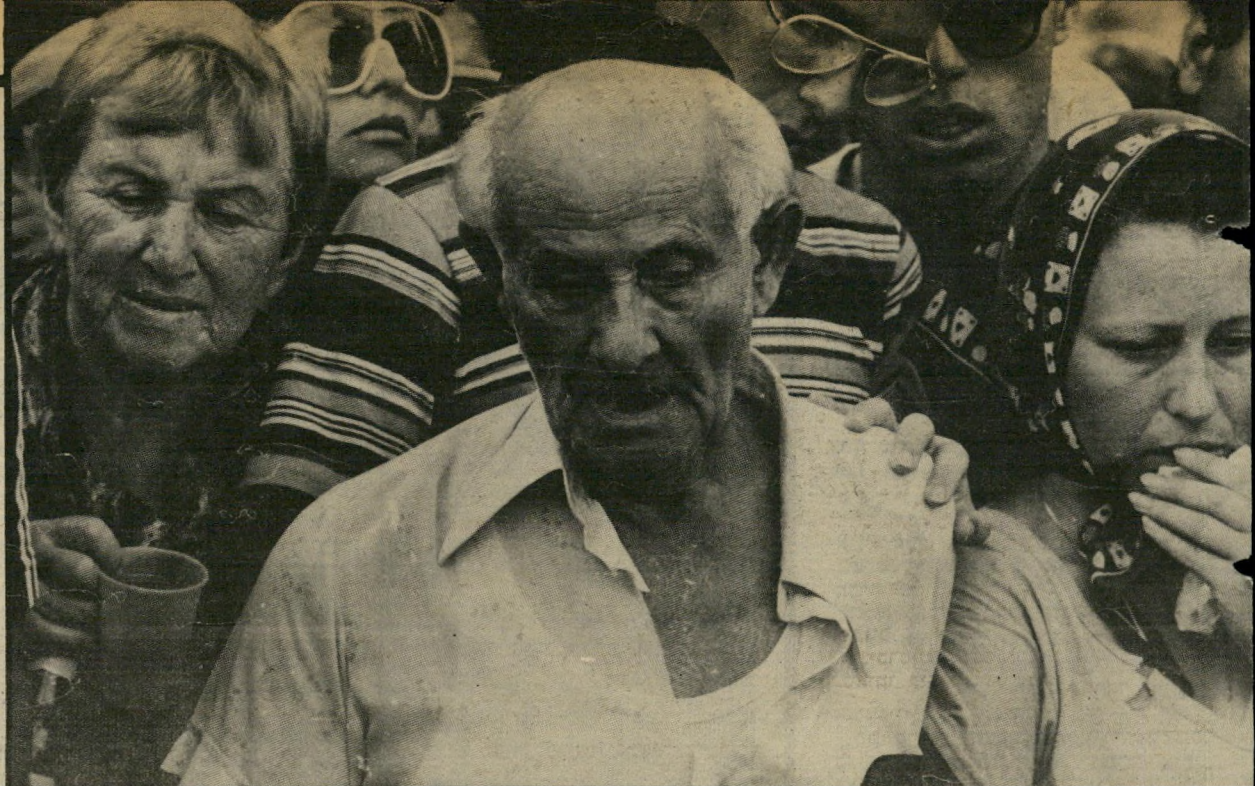
הוא לא שרית ישי ולא יהונתן נפן. כש- הוא מדבר הוא צריך לעשות.

● **שיעשה! הוא רואה את מדרג נת ישראל מתמוטטת מבחינה מדי- סרית, ואינו פוגה פה!**

למה את לא מטלפת אליו ואומרת לו את זה? תתפלאי. הוא יענה לך. הוא שתק עד עכשיו, ויש לו סיבות לשתיקה שלו. אני מאמין שהוא יפר את השתיקה. את צריכה להבין: וייצמן קלט את פשר ה- חלום של הדור שלנו.

● **ומהו החלום?**

שלום. זה החלום שלנו. שהמלחמה תפ- סיק להיות הרבק היחיד המדביק אתנו זה לזה. במחזה שלי אף אחד לא בא למ- סיבת הא באייר אצל הנשיא, אבל כש- גיע צו שמונה, כולם מגיעים. כי צו שמו- נה. מלחמה. זה המסיבה של עם ישראל.

שתי בנות

האב, יקותיאל פברשטיין, עומד לפרוץ בבכי על קבר בתו אביה. ההלוויה בנת-אביב היתה אמורה להתחיל בשעה 1 בצהריים, כדי שהאב

שהות ביחד בנת-אביב. אביה הגיעה קודם, פפו התעכב בדרום, כדי להשתתף באירוע מישפחתי של אחד מעובדיו במלון.

להשיג כמעט כל מה שרצתה, ורק מעטים לא נכנעו לקסמיה.

המלון בטאבה היה סיפור-הצלחה המשור- תף של אביה ופפו. כאשר נודע שנגינת ישראל מכל שטח סיני כוללת גם את אי- זור טאבה, הפעילו השניים את קישריהם, ועשו מאמצים נואשים למנוע את החזרת השטח למצרים.

לנהל את מלון הסלע האדום. היא גיאה אתו במשך תקופת-מה. מאוחר יותר נב- חרו מנהלים למלון, ואביה הוצבה מעלי- הם. אחר-כך היא פנתה לשיוק, עסקה בת- חומים שונים הקשורים במלונאות. הקי- מה חברה על-שמה אביה, שהתקשרה עם החברה הבינלאומית לניהול בתי-מלון טונסטרה.

לבניהוזג היתה וילה משגעת באילת, ודירת-גג שכורה ברמת-אביב.

סוג העבודה שבה עסקו השניים הייב התרוצצות במקומות שונים בארץ.

אשה

בלתי-רגילה

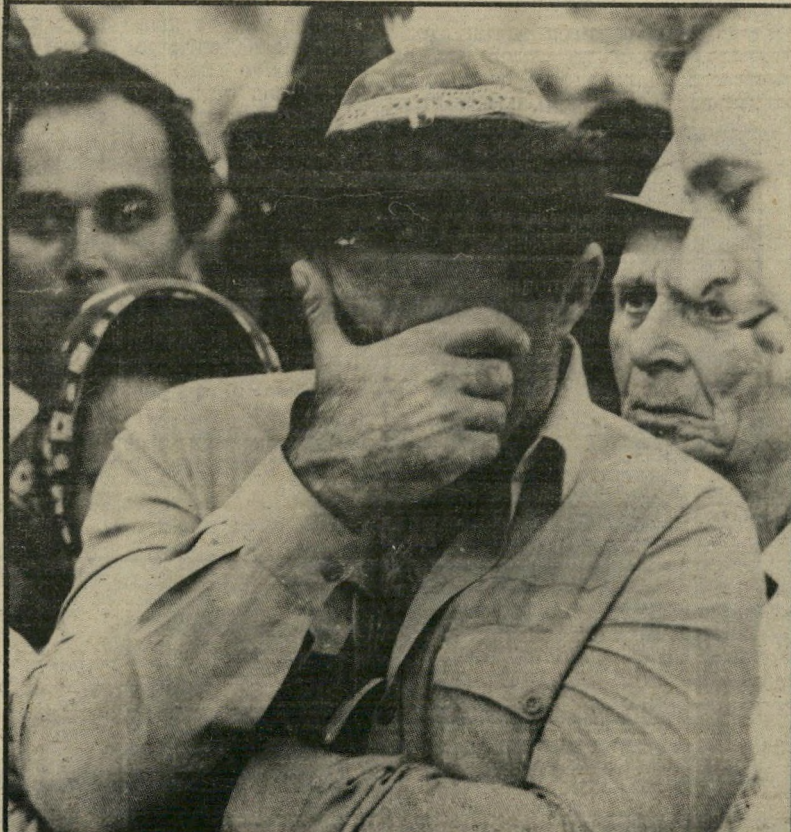
● **תוצאה מכך התגוררו בני-הזוג בנפרד. כשאביה היתה בנת-אביב היה פפו באילת ולהיפך. לעיתים הם לא נפגשו במשך שבועות ארוכים, ורבים היו בטוחים שחיי-הנישואים של הזוג חסר הילדים עלו על שירטון.**

„אביה היתה אשת-עסקים למופת. תמיד פעילה ועסוקה. כל אחד הכיר אותה. היא היתה אשה בלתי-רגילה.“ סיפר רפי גלסון, שהכיר אותה מיום הגיעה לאילת. הוא גם פגש בה הרבה בכפרו, כיוון שאחת מאה- כותיה הגדולות היתה להשתוף שם בעירום. מכריה יודעים לספר, שהיתה מצליחה

החיים חייבים להימשך

יש באילת, גם אותם שהכירו את יוסף מיורחי, לא העיזה על דעתו

לב שבור

אלי פפושדו מליט פניו בידו. חבריו למיקצוע המלונאות, חבריה של אביה, מצרים שחצו את הגבול בטאבה, ודמויות אילתיות ותל-אביביות הגיעו להלוויה. מאילת הגיעו רפי גלסון ומשה יונקא, שהכירו את אביה. הרכב הנוכחים היה מוזר: ח"כים, מלונאים, עיתונאים ודמויות ששמום נקשר בעולם הפשע.

את שתיד להתרחש. איש לא תיאר לעצמו שנסיעה זו תהיה האחרונה בחייו.

במשך 16 שעות ביום. בנת-אביב הוא נהג לספר לידידיו, בפריטי-פרטים כיצד מתקדמת העבודה.

מלון-המרינה בטאבה יפתח למרות הכל. העסקים, כידוע, חייבים להימשך. ההתח- ייבויות להומנות יקויימו. אך המסיבה הי- נוצצת שאמורה היתה לפתוח אותו, לא נתקיים.

כאשר הוצב פסל בלובי של המלון, עמי- דו בנייהוזג והשניחו בעצמם על העבודה. אביה התפארה בסטנדרטים הגבוהים של הבנייה בטאבה, ותשומת-הלב שהשניים מקדישים לפרטים קטנים. לכאורה שוליים.

באילת אין יכולים לשמוח. דמות מרכ- זית ואהודה נעלמה מנוף העיר. „זהו מכה קשה לכל אילת.“ אמר רפי גלסון מזועזע. „זה היכה כל אילתי ממש ישר בפנים.“

בחדש הבא אמר היה להיפתח המלון. השניים תכננו פתיחה מרשימה ויוצאת- דופן, רבת משתתפים. בשבוע האחרון תכננו שני בני הזוג ל-

אנשה

מרדכי צרפתי, יתדו של אלי פפושדו, בא להלוויה. הוא עזר באירגון טקס הקבורה. גם האחים איי ונקי רונן היו בין האבלים.